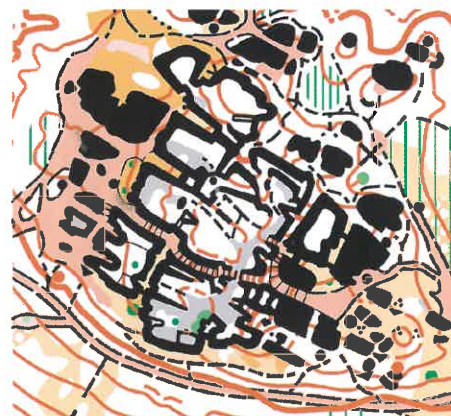

Tiské stěny

Jiří Martan
jiri.martan@email.cz

Pokud chceme silný lampionový zážitek, vydejme se určitě na Děčínsko, do krajiny vyhaslých sopek, hlubokých kaňonů, temných roklí a hlavně pískovcových skal.

Mapa: Tiské stěny
Mapovali: Zdeněk Sokolář, Jan Drbal
Stav: 2016
Terén: Skalní město
Měřítko: 1:3 000
1. použití: vícedenní závody 2016

Nejhezčí a orientačně nejnáročnější terény jsou sice severovýchodně od Děčína, směrem k Jetřichovicím, kde se mj. také běžela v rámci MS 1972 klasika. Ale bohužel, kvůli vyhlášení poměrně rozlehlého Národního parku České Švýcarsko je tato oblast pro nás prakticky zapovězena, takže nezbyvá než koukat mlsným pohledem jinam.

A jedním takovým prostorem, který může v očekávání splnit i třeba nespelnitelné, je bezesporu skalní město nad obcí Tisá, které chrání na levém břehu řeky Labe „pouze“ CHKO Labské pískovce.

Ke zmapování Tiských stěn, které se ještě dělí na Malé a Velké stěny, nikdy nedošlo. Buď nebyli odvážní mapáři nebo chyběla razítka. Nejblíže měly ke zmapování tyto skály v roce 1999, kdy se v Ostrově u Tisé konalo MČR na klasice a v prvních úvahách organizátorů se mělo zaběhnout i sem. Nakonec závodníkům stačila k titulům Nebeská a Volská říše, takže Tiské stěny zůstaly dál ležet ladem. O neobyčejnosti navazujícího prostoru „Ostrov“ se nedávno také rozepsal v této rubrice tehdejší hlavní kartograf Tom Novák.

Jak jsem už naznačil, rozhodnout se k činu vyžadovalo mimo jiné odvalu.

Bizarní rozečkanost skal byla svým způsobem téměř mapařsky nepodchytnutelná, ale všeho do času. V tomto případě do příchodu laserscanu a jedné sázky dvou opivených, a tak i odvážných protagonistů v jedné z děčínských hospod.

Na kopyto, jelito a samotnou sázku jsem samozřejmě záhy zapomněl a žil svým jistě spokojeným životem až do dne, kdy mi Vlád'a Nehasil poslal mailem kopii povolení s kulatým razítkem a vzkazem, že teď jsem na řadě já. Takže mi nezbylo nic jiného než kontaktovat a následně i začít platit nejlepší skalní mapaře...

Do mapového díla se pak pustili v roce 2014 Zdeněk Sokolář s Honzou Drbalem. V současné době je hotovo cca 90 % uvažovaného prostoru a dokončení je v plánu během jara. Nicméně už teď je při pohledu na mapu zřejmé, že jejich mise byla splněna.

Centrem tohoto prostoru je náhorní planina, dosahující 600 metrů nad mořem. Zde vládne půlmetrové borůvčí, hustý vřes a tuhé kapradí. Případné nabíhání na jižní téměř souvislou hradbu až 70 metrů vysokých stěn vyvolá možná závrať, možná údiv nad nádherným výhledem na České středohoří a Krušné hory. Sbíhání

k severu však nabídne více. Zde je pískovcová deska rozrušena do nesčetných sloupů, věží, stěn, roklí, soutěsek, převisů, jeskyní. Ale také do skalních náměstí, hřibů či skalních tunelů, průchodů či dokonce i nadchodů. Podstatná část toho všeho není ve svahu, tak jako v jiných skalních městech, ale na rovině, a to je to, co je zde výjimečné. Jedinečné jsou i turistické chodníky s bělostným pískem, které prochází labyrinty skal a umožňují zrychlit z průměrných cca 15 min/km na už více přijatelných 10–12 min/km.

První a nadlouho asi i poslední závody se zde uskuteční během závěrečného víkendu letních prázdnin. Konkrétně se bude jednat o 4 závody, kdy bude délka krátká, čas delší a náročnost maximální. Měřítko ale bude přijatelné (1:3 000), takže bez rankingu. Nejspíš však padne nekompromisní limit na počet účastníků, sledujte proto Oris a těšte se!